

også er undervisningsministeren, der sidder i salen, for det er jo sådan set også en undervisning, som de unge måske kan blive svækket i deres muligheder for at få. Men lad os prøve at afdække det. Det er jo forligsstof, så jeg kan dårligt forestille mig, at det kan skabe de helt store problemer.

Så altså: støtte til forslagets udmøntning og tilkendegivelse af, at vi må prøve at kigge på hitlisten eller fritlisten, som det hedder, for så vidt angår, hvad det er for typer uddannelser, og prøve at kigge på, om det kan have nogen negative virkninger, og hvis det har det, må vi jo diskutere det og prøve at få det ændret i lovforslaget.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Så er det hr. Hans Kristian Skibby som ordfører.

Hans Kristian Skibby (DF):

Flere i dag har nævnt, at de er ordførere for andre, og jeg skal så ikke være nogen undtagelse. Dansk Folkepartis ordfører på lovforslaget, hr. Bent Bøgsted, er forhindret på grund af andet arbejde – i Folketingets regi, skal jeg måske også lige nævne – og derfor har jeg lovet at være ordfører på lovforslaget her ved førstebehandlingen i dag.

Da regeringen i 2002 indgik aftalen »Flere i arbejde« med Dansk Folkeparti, Socialdemokraterne, De Radikale og Kristeligt Folkeparti, blev der enighed om, at der skulle ske en finansieringsmæssig omlægning af kommunernes udgifter til uddannelse i forbindelse med revalidering.

Kl. 17.40

Det betyder, at kommunerne fremover skal betale for udgifterne til en revalidering med en statslig refusion på 50 pct., på samme måde som vi finansierer driftsudgifter til uddannelsesstilbud til andre målgrupper. Det har til hensigt at give en parallelitet i de tilbud, som kommunerne giver de forskellige grupper. Det er meningen, at kommunerne skal give erhvervsrettede tilbud til de forskellige grupper, før der gives tilbud om revalidering. Det kan dog være svært at afgøre, om revalideringstilbuddene misbruges, da der er stor forskel på kommunerne. Samtidig sker der en forenkling af løntilskudssatserne, således at der bliver en løntilskudssats på 59,71 kr. pr. time til private virksomheder, der ansætter forsikrede ledige med løntilskud.

Ligeledes vil satsen på 59,71 kr. blive anvendt, når kommunen giver start- og kontant-

hjælpsmodtagere tilbud om ansættelse med løntilskud hos private eller offentlige arbejdsgivere, hvilket er en forenkling og noget nemmere at administrere. Samtidig foreslås det, at løntilskudssatsen ændres, således at offentlige arbejdsgivere kan få 115,43 kr. pr. time, når de ansætter forsikrede ledige.

Jeg vil blot her spørge ministeren, om der er en garanti for, at de offentlige arbejdsgivere ikke bruger dette system til at erstatte ordinære job med løntilskudsjob, da der jo er mange job, hvor lønnen ikke er højere end de 115 kr. pr. time. Men da forslaget er en del af forliget »Flere i arbejde«, kan Dansk Folkeparti naturligvis støtte det samlede lovforslag.

Jeg skal afslutningsvis sige, at vores forhandler, hr. Bent Bøgsted, har en række konkrete detaljspørgsmål, som han så vil lade indgå i det videre arbejde i udvalget.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Elisabeth Geday.

Elisabeth Geday (RV):

Jeg vil ligesom de foregående ordførere konstatere, at der jo er tale om forligsstof, altså en udmøntning af forliget »Flere i arbejde« fra 2002, og som sådan er vi selvfølgelig forpligtet til at støtte forslaget. I store træk er vi da også enige i, at det er nogle gode initiativer, der bliver lagt op til, navnlig når det gælder støtte til særlige udgifter i forhold til særligt udsatte grupper i forbindelse med uddannelse og aktivering.

Forslaget lægger jo også op til et opgør med kommunal kassetænkning, altså det her med, at man fra kommunal side kan gå ind og tænke i omkostninger, før man vælger den mest hensigtsmæssige løsning for at få en revaliderende eller en kontanthjælpsmodtager hurtigst muligt tilbage i job. Det er vi da selvfølgelig også tilhængere af, men vi skal bare være opmærksomme på, om det, at vi gør op med denne form for kassetænkning, kan give anledning til en anden kassetænkning, navnlig hvad angår de unge, som har særlige problemer – dem, vi i hvert fald for en del af gruppens vedkommende tidligere kaldte de sent udviklede unge.

Helt konkret er jeg blevet gjort opmærksom på den problemstilling, at en del af disse unge mennesker er revaliderende, og en del af dem er kontanthjælpsmodtagere. For dem af de unge sent udviklede, som er kontanthjælpsmodtagere, er det jo allerede i dag gældende, at kommu-